

Evangelí de la Llibertat

Octubre 2018

N. 10

ENCARA LA LLIBERTAT DE 'ÈXODE

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, et portarà en un país fèrtil, un país de rierols, de fonts i d'aigües profundes, que afloren a les valls i a les muntanyes, un país de blat i d'ordi, de vinyes, figueres i magraners, d'oli i de mel, un país on el pa és abundant, on no manca res, un país on hi ha pedres de ferro, on podràs extreure el coure de dintre les muntanyes. T'alimentaràs bé, fins a saciar-te, i donaràs gràcies al Senyor, el teu Déu, pel país fèrtil que t'haurà donat. Guarda't bé d'oblidar mai el Senyor, el teu Déu: no deixis mai de complir els seus manaments, les seves decisions i els seus decrets que jo et dono avui. T'alimentaràs fins a saciar-te, viuràs en edificis confortables, es multiplicaran els teus ramats de vaques i d'ovelles, acumularàs plata i or, i augmentaran tots els teus béns. Mira llavors que no s'enorgulleixi el teu cor i ja no et recordis més del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien...» (Dt 8,7-16).

Déu... ha salvat un poble...

Una imatge de l'Església que em complau és la de poble sant fidel a Déu. És la definició que utilitzo sovint i, d'altra banda, és la de Lumen Gentium en el seu número 12. La pertinença a un poble té un fort valor teològic; Déu en la història de la salvació, ha salvat un poble. No existeix identitat plena sense pertinença a un poble. Ningú no se salva sol, com a individu aïllat, sinó que Déu ens atreu tenint en compte la complexa trama de relacions interpersonals que s'estableixen en la comunitat humana. Déu entra en aquesta dinàmica popular (de l'entrevista feta per Antonio Spadaro al papa Francesc el 23 de setembre 2013).

Un somni, un amor, llibertat i una cançó...

Un somni..., un somni de vida, de més vida, de vida digna..., on totes les llavors donaran el seu fruit i la vida serà digna per a tot el poble. Un somni que es fa realitat en la mida que es fonamenta sobre la llibertat i la dignitat de les persones, i la democràcia..., més enllà de qualsevol esclavitud i domini. Però encara caminem en el desert de la fe, de l'esperança, pel desert de l'amor compromès..., *desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua...*; amb tanta set acumulada de llibertat i dignitat! I un desert alimentat pel testimoni que ens arriba de les presons i l'exili dels qui foren escollits pel poble.

Cal sentir que som membres d'una comunitat humana que fa camí en una geografia i una història concretes, per saber qui som i com som: cadascú som "ell i la seva circumstància" (Ortega i Gasset) social i política, històrica, i lingüística..., que possibilita la construcció de la pròpia identitat i, a partir de la qual, podem començar a ser lliures. Un sentit de pertinença que mai no pot ser exclusiu, perquè cadascú té el seu que el configura, amb el respecte al dels altres, iguals de valuosos i necessaris. Així, aquest sentit particular, no es contraposa, més aviat es complementa, amb el sentit de la fraternitat universal: perquè "la causa de Catalunya és la causa de tots els pobles".

I continuen arribant notícies de llibertat, amb tanta creativitat i imaginació!, d'aquí i d'arreu del món; una llibertat que s'obre pas, a nivell personal i social, en mig de tantes resistències i pors, ignoràncies i manipulacions..., una llibertat mai assegurada del tot, sempre amenaçada. Mai la llibertat de cada persona, i de cada nació, hauria de ser una amenaça a la seguretat de ningú, hauria de ser la causa de tots, ...a tot arreu.

I com el passat ens parla del present!, ...i descobrim les arrels d'uns mals encara actuals i que venen de lluny. Cantem les esperances de les nostres cançons que mantenen viva la memòria!

M. Baylach G.

**Feu pàtria; no feu política...!!!
Notareu que feu política quan us divideu (L'abat Escarré. 1949).**

La independència, el nou Eixample

... *l'independentisme barceloní sap que l'Estat és la nova muralla, que atura directament el creixement individual, social, polític i empresarial de Barcelona. Cal enderrocar aquesta muralla per trobar un nou Eixample. Per poder eixamplar-nos en llibertat. En infraestructures, en recerca, en finançament, en riquesa, en projecció internacional, en llibertat. L'independentisme s'ha imposat a Catalunya, en bona part, perquè Barcelona s'ofega, i s'ofega de debò. Com a Berlín el 1989, toca fer caure el nostre mur (Jordi Cabré, a La República del 17 d'agost de 2018).*

Ras i curt...

L'any 78 el catalanisme va voler entendre que la Constitució era un punt de partida a partir del qual tot evolucionaria cap endavant. Però, per als que controlaven (i controlen) l'Estat, aquell era un punt d'arribada, el màxim que estaven disposats a cedir. El conflicte actual és també fill d'aquell equivoc (Eduard Voltas, a La República del 25 al 31 d'agost de 2018, p. 2).

Ntra. Sra. de la Llibertat, *pregueu per nosaltres!*

Oh, Dolces Verges Trobades!

*La de Núria, pirinenca,
la de Meritxell, també,
la del Claustre, guissonenca,
i la d'Almatà, a Balaguer!*

*Són nostres Verges Trobades
devoció, prec i alegria:
Que eixes terres estimades,
i les famílies allunyades,
que teniu encomanades,
es mantinguin confiades,
puguin gaudir de Diades,
amb senyeres i estelades,
i lliures visquem, fent via!*

Autor: Francesc Domingo i Salvany

Notícies de Llibertat...

1 de setembre. 1er. **Congrés de Piulaires** per la República Catalana celebrat a Celrà, amb l'objectiu d'impulsar que estant a twitter i a les xarxes socials també es pot treballar per arribar a ser república.

6 de setembre. El Consell d'Europa publica un informe en el que **critica a la Guàrdia Civil** pel seu tracte als refugiats que atempta als drets humans.

7 de setembre. Tretze **eurodiputats visiten els presos** polítics a Catalunya; i demanen la seva llibertat per considerar que estan acusats de delictes que no han comès; i així afavorir el diàleg entre els dos governs.

9 de setembre. **Carta dominical** del bisbe de Girona Francesc Pardo en la que demana fer costat als presos polítics. També el cardenal de Barcelona fa una crida a la concòrdia per avançar cap a una solució justa pel nostre país.

11 de setembre. **Missa** a Santa Maria del Mar de Barcelona en memòria dels patriotes catalans organitzada per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat.

15 de setembre. **Manifestació** a Sabadell de suport a Carme Forcadell i demanar el seu alliberament.

16 de setembre. Acte al Born de Barcelona on **s'escriuen cartes** als presos i preses polítics tot demanant la seva llibertat.

17 de setembre. La justícia belga **nega l'extradició** del raper Valtònyc considerant que les lletres d'una cançó no poden ser delictes de terrorisme.

23 de setembre. S'organitza **una sardana** amb un pregó al voltant de la presó del Puig de les Basses per reivindicar la llibertats de tots els presos polítics i el retorn dels exiliats.

22 de setembre. L'empresa Lowers Wine Elegance ha creat **un vi** anomenat *Allibera'm*, en solidaritat amb els presos polítics i polítics exiliats; l'etiqueta porta un llaç groc amb la paraula "censura't"; el 40% del preu anirà destinat a l'Associació Catalana pels Drets Civils per finançar les caixes de solidaritat.

29 de setembre. Amb motiu del primer aniversari del dia 1 d'octubre de 2017, en molts pobles i ciutats catalanes, s'ha donat **el nom de 1 d'octubre** a places i carrers com un reconeixement a la defensa que va fer la gent a votar i expressar la seva opinió.

2 d'octubre. El govern nomena Adam Majó director de la nova **Oficina de Drets Civils i Polítics de Catalunya**; la seva missió és la de coordinar les polítiques relacionades amb els drets civils i polítics.

Els Segadors

(versió antiga) - Poeta anònim

Segle XVII (1646-1652). El duc d'Olivares i el rei Felip alçaven les armes contra el Principat i les institucions catalanes d'autogovern. El poema d' Els Segadors descriu les agressions viscudes i la defensa dels catalans amb els segadors arribats a Barcelona (setembre, temps de la sega). També hi havia presos polítics. Les institucions catalanes aconseguiren sobreviure, fins al 1714 i els decrets de la Nova Planta amb les quals ja foren suprimides (veure l'article de Jaume Sobrequé i Callicó, a *El Punt Avui* del 20 setembre de 2018).

El 7 de juny de 1640, en el que es coneix com el dijous del Corpus de Sang, es produeix la revolta dels Segadors a Sant Andreu de Palomar, quan els sometents de Sant Celoni de Blanes i segadors de la Catalunya interior, baixats a treballar en la sega del blat, van revoltar-se contra les forces del comte-duc Olivares. Portaven el Sant Crist de la parròquia com a senyera de la seva causa i emprengueren la marxa cap a Barcelona.

"Qui diu guerra diu tots els mals". Una història familiar, dels nostres avantpassats, per comprendre d'on venim, qui som, perquè som el que som, i estem on estem... Una cançó per cantar les esperances velles acumulades, i les noves...

*Ai ditxosa Catalunya /
qui t'ha vista rica i plena!
Ara el rei nostre senyor /
declarada ens té la guerra.*

*Lo gran comte d'Olivar /
sempre li burxa l'aurella:*

*"Ara és hora, nostre rei, /
ara és hora que fem
guerra".*

*Contra de los catalans /
ja ho veieu quina n'han feta:
seguiren viles i llocs /
fins al lloc de Riudarenes,*

*n'han cremada una església
/ que Santa Coloma es
deia,*

*cremen albes i casulles /
los calzes i les patenes.*

*I el Santíssim Sagrament /
alabat sigui per sempre.*

*Mataren un sacerdot /
mentres que la missa deia.*

*Mataren un cavaller /
a la porta de l'iglésia,
Don Lluís de Furrià /
i els àngels li fan gran festa.*

*El pa que no era blanc /
deien que era massa negre,
lo daven an els cavalls /
sols per assolar la terra.*

*Lo vi que no era bo /
etgegaven les aixetes,
lo tiraven pels carrers /
sols per a regar la terra.*

*A presència dels seus pares
/ deshonraven les
donzelles.*

*En daven part al virrei /
del mal que aquells soldats
feien:*

*“Llicència els he donat io /
molta més se'n poden
pendre”.*

*A vista de tot això /
s'és esvalotat la terra.*

*Entraren a Barcelona /
mil persones forasteres,
entren com a segadors /
com érem a temps de sega.*

*De tres guàrdies que n'hi ha
/ ja n'han morta la primera.*

*En mataren el virrei /
a l'entrant de la galera.*

*Mataren els diputats /
i els jutges de l'Audiència.*

*Anaren a la presó /
donen llibertat als presos.
Lo bisbe els va beneir /
amb la mà dreta i esquerra:*

*“Ont és vostre capità, /
a ont és la vostra bandera?”
Varen treure el bon Jesús /
tot cobert amb un vel
negre: “*

*Aquí és nostre capità /
aquí és nostra bandera.*

*A les armes catalans / que
us han declarat la guerra”.*

... Fins a aquell moment, el Principat era un país independent i sobirà, amb un govern propi –la Generalitat–, amb una moneda pròpia, amb un parlament propi (les Corts Catalanes), amb uns funcionaris propis, amb ambaixadors propis, amb unes institucions públiques pròpies, etc. O sigui, tot el que avui té qualsevol estat independent. És d'una gran importància que tothom –a Catalunya i a Espanya– ho sàpiga per adonar-se i tenir present que el poble català, amb llurs més i llurs menys, mai no ha deixat de lluitar per aconseguir la llibertat que se'ns va prendre ara fa 304 anys (Armand de Fluvià, a El Punt Avui, el dia 29 de juliol del 2018).